

ELIZABETH HAYNES

UŽ UŽDARŲ DURŲ

Bestselerio | tamsiausią kampa | autorė

Pirma dalis

Nieko nėra tikra, išskyrus baimę

SKARLETĖ — Rodas, 2003 rugpjūčio 23, šeštadienis

04.44

Iš pradžių nieko nebuvo tikra, tik jos pačios siaubas.

Tamsa ir troškus karštis, toks stiprus, kad vien kvėpuoti reikėjo didelių pastangų, oda sruvo prakaitas, ir rodėsi, kad net pats kūnas tyžta į nieko balą. Ji mėgino surikti, klykti, tačiau vos girdėjo savo pačios balsą, permušamą variklio kriokimo ir ratų bildesio, lekiant kietu asfaltu. Vien tik gerklė įsiskaudėjo. Niekas jos neišgirdo.

Tuomet, užuot šaukusi, ji stengėsi įsiklausyti, plačiai atmerkė akis ir spoksojo į aklina tamsą. Girdėjo pašnekėsio nuotrupas kažkur tolėliau mašinoje — kalbėjosi du vyrai, nepažįstami balsai, nesuprantami žodžiai. Jai pasirodė, kad šneka graikiškai, bet šaižūs žodžiai skambėjo kitaip, nei jai teko girdėti pastarąsias dvi savaites kurorte. Daugybė šveplų priebalsių, kietų „r“ garsų, žodžių, besibaigiančių „a“ ir „e“.

Baimė plūdo ciklais. Pirmosios nesibaigiančios panikos minutės buvo pačios baisiausios: ji yrėsi per neaiškius pastarųjų kelių dienų prisiminimus, stengdamasi suvokti, kokią klaidą padarė, kadangi tai tikrai turėtų būti jos pačios kaltė — *tai nėra tikra, aš sapnuoju*, — paskui plūstelėjo supratimas, kad tai ne naktinis košmaras, kad tai vyksta išties. Pati baisiausia akimirka.

Viskas įvyko taip greitai.

Į vietą, kur buvo sutarta susitikti, ji atėjo šiek tiek ankstėliau, pasiryžusi laukti — jis sakė baigsiąs darbą antrą, — ir jai už nugaros sustojo furgonas. Nerimo nejuto. Aplink vis dar šurmuliavo žmonės, į viešbučius keliu slinko girti turistai. Šoninės furgono durys atsidarė ir iš jo išlipo vyras. Pakalbino ją, draugiškai, plačiai šypsodamasis. Akcentas buvo toks stiprus, kad ji nesuprato, ką jis sakęs.

— Ne, ne, — pratarė ji. — Kalbėkite angliškai, aš nesuprantu.

Bet jis ir toliau plepėjo, priėjo pernelyg arti. Dėl to ji pradėjo nervintis, ir kažkas privertė žvilgtelėti dešininę, į vartus, vedančius link „Aktiros studijų“. Ir tą sekundėlės dalį, kai ji tarėsi matanti kažką pažįstamą, pažiūrėjo į pažįstamas akis ir pajuto savotišką palengvėjimą, — kaip tik tuomet vyriškis ją pastūmė, stipriu smūgiu nubloškė pasliką į furgono galą. Pats irgi išlipo, trinkelėjo uždaramomis durelėmis, ir furgonas pajudėjo. Vyras laikė ją prispaudęs, ranka čiaupdamas burną, galvą remdamas į metalines grindis taip stipriai, kad jai net rodėsi kaukolę skeliantis perpus.

Sekundės. Viskas įvyko per kelias sekundes.

O dabar, praėjus valandų valandoms po siaubingų pirmųjų akimirkų, ji buvo pasiekusi savotišką pusiausvyrą, kurią sukėlė monotoniškas riedėjimas keliu. Paniką nustelbė skausmas rankose ir kojose, kai supančiota nepatogiai gulėjo ant furgono grindų. Vieną kartą buvo sustoję, iškart vos pradėję važiuoti, jai dar nespėjus atsigauti nuo šoko ir sukurpti bent kokį pabėgimo planą; tuomet jau vyriškis buvo spėjęs ją supančioti. Jis išlipo, palikdamas ją vieną, furgono durelės užsitrenkė, ir jie vėl pajudėjo.

Variklis gaudė nepakeliamai garsiai; furgonas lingavo ir šokinėjo per kelio duobes. Nuo to taip smarkiai įsiskaudėjo galvą, kad norėjosi verkti. Baimė irgi vertė verkti. Verkiant dar labiau skaudėjo galvą; o tuomet viskas neteko prasmės, tad ji aprimo ir pasistengė priešokiais numigti, kad nors kiek atsigaūtų.

Ir ji susapnuodavo jį, prisimindavo ir atsibusdavo nuo ašarų drėgnais skruostais galvodama: *taip neturėjo nutikti*. Tada atgydavo šokas ir baimė, ir vėl ciklas prasidėdavo.

LU — Brajerstounas, 2013 spalio 31, ketvirtadienis

14.00

— Atrodai nusibaigusi, — pastebėjo Semė, statydama garuojančios arbatos puodelį ant vienintelės stalo vietos, nenukrautos popierių krūvomis.

— Ačiū, — atitarė Lu. — Taip ir jaučiuosi. Vyliausi, kad mažiažas paslėps maišus po akimis.

— Gal galėčiau kuo nors padėti?

Lu žvilgtelėjo į Semę ir nusišypsojo. *Tikra širdelė.*

— Jeigu galėčiau bent ką tau perduoti, tikėk manimi, taip ir padaryčiau. Akimirksniu.

— Iki! Žinai, kur mane rasti!

Semei išėjus, Lu grįžo prie elektroninio pašto. Vakar diena buvo kur kas geresnė. Buvo nuvykusi į pasišvaistymą peiliais, kurį naujai pervadintas Šiaurinis biuras ketino prikabinti Sunkių nusikaltimų skyriui, bet nusikaltėliui jau sėdint areštinėje ir su džiaugsmu prisiimant savo kaltes Lu pavyko sėkmingai perduoti bylą srities detektyvams inspektoriams. Pakylėta tokios retai išpuolančios sėkmės, ji net išigudrino išsmukti iš darbo prieš penktą ir užbėgo į parduotuvę maisto, reikalaujančio šiek tiek daugiau išmonės, nei vien pradurti šakute plastikinę plėvelę, taip pat pasiskambino vienam konkrečiam tamsiaplaukiame vyresniajam analitikui iš Kanados.

— Ei, — pasisveikino Džeisonas, — kada ketini atsilaisvinti?

— Jau laisva, — atsakė Lu patenkinta savimi.

Jis nusijuokė.

— Maustai mane, tiesa?

— Ne, iš tikro jau pakeliui namo. O ką tu veiki?

— Susivynioju visus savo šūdus ir lekiu pas tave. Tučtuojau.

Tokių progų pasitaikydavo retai, ir tai žinodami Lu su Džeisonu jomis kaip galėdami naudodavosi, tik kad tobuli vakarai

pernelyg greitai baigdavosi. Žinoma, ši atpalaiduojanti kompanija „pabėgus iš pamokų“ visuomet reikšdavo tik viena — vos keturių valandų miego naktis, ir dabar pasaulis, kuo žiauriausiai kerštaudamas už tai, kad ji vakar drįso anksčiau pasišalinti iš darbo, pateikė jai kuo bjauriausių staigmenų.

Prieš šešias savaites įvyko rimtas smurto proveržis, kuris buvo kažin kaip susijęs su vietinio verslininko nužudymu prieš savaitę ar vėliau, o tai reiškė, kad Sunkių nusikaltimų skyrius iš biuro paveldėjo pusiau sulopytą bylą, kurią teksią pradėti iš pradžių vien norint įsitikinti, kad nieko nebuvo pražiūrėta. Abi bylos nagrinėtos be Lu įsikišimo, o dabar štai jai teks pamėginti sumesti šiuos du tyrimus į krūvą, ir detektyvė inspektorė ištis ne ką nusi-manė, kiek toli buvo pasistūmėję vietinio skyriaus pareigūnai. Jei-gu per savaitę nuo nusikaltimo nepavyksta nieko areštuoti, mažai lieka šansų sulaukti padorių rezultatų. O kol kas niekas nebuvo suimtas, jokių įtariamųjų neaptikta.

Ijenas Palmeris, dvidešimtmetis vaikas, buvo užpultas po naktinių išgertuvių; jį rimtai sužalota galva anksti ryte rado gulintį baloje skersgatvyje netoliese nuo miesto centro. Vaikinas są-monės neatgavo, ir Sunkių nusikaltimų skyrius perėmė bylą žinodamas, kad veikiausiai Palmeris niekada ir neatsigaus.

O jei kalbėsime apie verslininko nužudymą — Karlas Makvėjus turėjo du barus miesto centre ir užmiesčio aludę su restoranu, pavadintą „Keltininku“, prie Beisberio upės. Jis dingo be žinios, ir po keturių dienų už trijų mylių nuo miesto miške buvo rasti pusiau užkasti jo palaikai. Kūnas žiauriai sumuštas, dingusi piniginė ir telefonas, tad buvo iškelta darbinė versija, kad vyras nužudytas nevykusiai ketinant apiplėšti.

Kol kas viskas puiku.

Jokie daiktiniai įrodymai nesiejo šių dviejų atvejų; jokio aki-vaizdaus ryšio tarp aukų, tik kad viena turėjo barą, o kita galbūt

dažnokai į jį užsukdavo. Po šio ryto pasitarimo Semė susisiekė su Policijos žvalgybinių duomenų rinkimo biuru ir paprašė pasidalyti visa turima informacija. O kol kas detektyvai konstebliai ketino dar kartą apklausti Palmerio motiną ir draugus — gal pavyks ką nors išknisti.

Lu ištiesė ranką į arbatos puodelį, bet netyčia pastūmė jį atgalia plaštaka ir šliūkstelėjo gėrimo ant artimiausios bylos segtuvo. Nusikeikusi ėmė knistis rankinėje popierinės servetėlės, kai suskambo telefonas. Detektyvė žvilgtelėjo į ekraną. Bjukenenas — kaip tik jo ir trūksta. Policijos vadas detektyvas Gordonas Bjukenenas, pareigūnas, vadovaujantis Sunkių nusikaltimų skyriui, buvo tiesioginis Lu viršininkas ir, geriausiu atveju, tikra rakštis subinėje, o blogiausiu — pavojingas priešas. Popierinei servetėlei teks palaukti.

— Pone?

— Lu. Kaip sekasi su Makvėjumi ir Palmeriu?

Balso tonas nieko gera nežadėjo. Būdama jo „favorite“, Lu buvo pratusi klausytis ilgų, iškalbingų Bjukeneno postringavimų telefonu bet kurią akimirką, kai tik šis iš nuobodulio ar reikalo, ar panūdęs šiek tiek pafirtuoti sumanydavo jai paskambinti. Pradėti pokalbį nuo klausimo apie darbą jam nebuvo įprasta.

— Bijau, kad vis dar įstrigusi su popieriais.

Tik šįryt gavau bylą, pagalvojo Lu. Leisk man, po velnių, nors įsigilinti.

Ji pažiūrėjo į ploną rudą popierinę kortelę, užklojusią liudininkų pareiškimus dėl Makvėjaus žmogžudystės, ir stebėjo, kaip arbatos balutė pamažu geriasi į ją. Gera, kad čia tik kopijos.

— Noriu, kad ateitum pasišnekėti. Kada galėsi.

Dar blogiau lemiantis ženklas.

— Užėisiu dabar pat. Ar ką nors atsinešti, pone?

Bet jis tik suburbėjo „ačiū“ ir padėjo ragelį.

Po plaukų šepečiu Lu sužvejojo servetėlių pakelį, išplėšė dvi ir jomis sausai nušluostė segtuvo viršų. Šviesiai ruda kortelė buvo patamsėjusi nuo arbatos dėmės. Laimei, skystis nepersisunkė į sudėtus po ja pareiškimus, kurių stirtai popieriaus pagaminti pririekė kone pusės miško ir kuriems nukopijuoti koks nors mulkis sugaišo mažiausiai porą valandų. O dar geriau, kad didžiuma arbatos liko puodelyje, ir Lu, dėkinga likimui, išmaukė ją keliais dideliais gurkšniais, paskui patraukė link durų.

SKARLETĖ — Graikija, 2003 rugpjūčio 23, šeštadienis

05.25

Pirmiausia žingsniai, paskui balsai, vis artėjantys. Ji nesuprato žodžių, bet, regis, kalbėjo tie patys du vyrai. Tonas — džiugus ir linksmas, vienas jų nusijuokė. Po to skambtelėjo raktas, braukiantis per metalinę spyną, ir durys atsivėrė.

Lauke buvo tamsu; tarpduryje ryškėjo du siluetai. Ji instinktyviai užsimerkė, atšlijo atgal.

— Nori vandens? — paklausė vienas iš vyriškių.

Ji energingai sulinkėjo, ir vyras pritūpė šalia. Kitas liko stovėti prie durų, nusigręžęs nugarą, tarsi nesiliautų stebėjęs aplinką.

Vyras buvo senas, perkopęs per keturias dešimtis, tamsiais, ežiuku kirptais plaukais. Nuo jo smarkiai trenkė skutimosi losjonu ir rūkalais. Pakėlęs už pažastų, pasodino ją ir priglaudė butelio kakliuką prie lūpų; ji gurkštelėjo, sukosėjo springdama.

— Prašau, — pratarė kimiai, nepanašiu į savo pačios balsu. — Maldauju...

Vyriškio atsakas — vėl priglaustas butelio kakliukas; visgi atsigerti buvo daug svarbiau nei šnekėtis, tad ji ir gėrė. Vanduo buvo šaltas; atsidavė keistu metaliniu prieskoniu — tarsi kraujo.

— Aš nesistengsiu pabėgti, — tarė ji, nuo burnos atitraukus vandenį, — tik prašau... man taip skauda rankas...

Vyras pažvelgė jai į akis, ir savo nuostabai ji pastebėjo jose kažką panašaus į gailėstį, supratimą. Tuomet jis pasiekė sau už nugaros ir iš džinsų kišenės kažką išsitraukė. Pakėlė jai prieš akis, ir net menkoje šviesoje ji atpažino revolverį. Aiktelėjusi atšlijo toliau nuo vyro, tas nusijuokė.

— Turi mažą sesutę — Džiuljetą.

Skarletė pajuto, kaip susitraukia viduriai.

— Ką? Kas jai nutiko?

— Mieste yra ją sekančių žmonių. Būk gera, arba aš liepsiu jiems pagrobtį ir Džiuljetą. Supranti? Už jaunas merginas gauname neblogus pinigų. Daugybę pinigų.

— Maldauju... Aš būsiu gera, prižadu, būsiu gera...

Įsikišęs ginklą už juosmens, vyriškis sugriebė jai už peties, kad galėtų pasiekti riešus saistančius raiščius. Atnarpliojus mazgo ir rankoms pajutus laisvę, Skarletę užplūdo didelis palengvėjimas — skausmas ir palengvėjimas...

— Ačiū, — išlemeno Skarletė, kai jau įstengė susivaldyti neinkštusi. — Ačiū. Kuo jūs vardu?

Vyras nusišypsojo. Dar vienas gurkšnis, ir butelis ištuštėjo.

— Sėdėk tyliai. Juk sėdėsi tyliai, ar ne? Vėliau atnešiu dar vandens.

— Taip, prižadu, sėdėsiu.

Jis nuslinko atgal prie furgono priekio, ir Skarletė kone apgailestavo likusi viena, bet nors rankos buvo laisvos.

Furgone sėdintys vyrai tęsė pokalbį, šikart ne tokį džiugų. Nekantrūs kapoti sakiniai. Vyriškis, laukęs prie durų, aiškiai buvo nepatenkintas, kad bendrininkas merginai atrišo rankas.

Tuomet, vyrui nė neatsigręžus į ją, durelės užsitrenkė, ir ji vėl liko užrakinta tamsoje, apgaubta sunkia karščio marška ir savo pačios kūno kvapų bei furgone tvyrančio tvaiko.

06.25

Kai Skarletė prabudo, furgonas nejudėjo. Dabar variklio gausmas buvo kitoks; metalinės grindys po ja virpėjo irgi kitaip. Jautė mašiną linguojant ir supantis. Išsyk sukilo šleikštulys.

Norėdama pasiražyti, suriko iš galūnes perliejusio skausmo. Pabandė pajudėti, bet savo kūną jautė keistai, tarsi apsunkusį, tarsi vėl supančiotą, nors žinojo, kad taip nėra.

— Ramiau, — pratarė balsas šalia.

Vyriškas balsas, su stipriu akcentu. Manėsi girdinti tą patį vyrą, kaip ir anksčiau, bet ausyse juto nemalonų spaudimą, tarsi plauktų vandenyje.

Čia buvo tamsu, tačiau vis viena sunku susikaupti. Juto į skruostą įremtą kažkokį šaltą metalą. Vyriškio rankos trenkė alyva ir česnaku.

— Likis tyliai, nes užmušiu.

Skarletė iš visų jėgų stengėsi susikaupti. Žodžiai galvoje lėkė ratais, griuvo lavina. Pasirodė lengviau būsią patylėti.

— Kur mes esame? — sušnibždėjo ji po kelių minučių.

Vyras nieko neatsakė arba ji neišgirdo. Bandė pasukti galvą, pažiūrėti į vyrą. Kad ir kas jis būtų.

— Maldauju, — pratarė šiek tiek garsiau. — Maldauju, paleiskite mane. Noriu namo.

Vėl judesys, kažkoks šnarėjimas, karštas kvapas jai į skruostą.

— Sakiau tylėti. Nesupranti?

Skarletė nieko neatsakė. Užsimerkė ir laukė.

LU — 2013 spalio 31, ketvirtadienis

14.10

Bjukenenas kalbėjo telefonu. Prie stalų sėdėjo dvi administracijos sekretorės, — ne Mara, kurios paslaugomis Bjukenenas dalijosi dar su dviem vadais, — ir kažką spausdino ištis neįmanomu greičiu. Pro atdaras kabineto duris Bjukenenas ją pamatė ir iškėlęs pirštą parodė palaukti. Lu atsisėdo į kėdę lankytojams.

Pemė ir — kuo vardu ta antroji? Lu nuolat pamiršdavo jos vardą, prasidedantį S raide, — tarškino klavišais taip greitai, tarsi tarpusavyje lenktyniautų. Spausdinimo varžytuvės. Sju? Sara? Kažkaip kitaip... Sandra. Jau panašiau. Lu prikando lūpą.

— Ilgai nebetruks, — pasakė Pemė, nepakeldama galvos.

— Su kuo jis šneka, Peme? Gal žinai?

— Su viršininku.

— A. Tuomet gal kas nors paaiškėjo?

Nusišypsojusi Pemė nieko neatsakė, vadinasi, taip ir yra.

Pokalbis telefonu baigėsi.

— Lu... Kai galėsi, užėik, — pakvietė Bjukenenas.

Pakilusi nuo kėdės Lu susiglostė sijoną. *Na štai*, pagalvojo.

— Pone, — pratarė ji, įėjusi į kabinetą ir pamačiusi, kaip vadas moja jai sėstis. — Ar viskas gerai?

— Prie ko dabar dirbi? Žinau, kad skyriuje beprotnamis... Tiesiog susakyk dabartinius prioritetus.

— Vis dar vadovauju Lukars nužudymo bylai. Elis Vitmoras ją tvarko, o Džeinė Felps yra pareigūnė, atsakinga už daiktinius įrodymus. Jiedu dorojasi ganėtinai savarankiškai. Dar turiu ginkluotų apiplėšimų, o dabar ir du susijusius atvejus. Makvėjaus ir Palmerio — operacija „Trapezija“. Kodėl klausiate? Yra kokių nors naujienų?

Bjukenenas nieko neatsakė. Jo veido išraiškos rimtumas, — o Lu buvo pratusi prie gana laisvo viršininko nusiteikimo jos aki-

vaizdoje ir net klausimų apie vakaro planus, — vertė ją atsisėsti kėdėje šiek tiek tiesiau. Ar ji kuo nors bus Bjukeneną užknisusi? Ėmė mintyse kratyti visus pastarųjų kelių mėnesių darbus — nieko baisaus, kas galėtų sukelti vado susirūpinimą, neįvyko po Polės Lukars žmogžudystės, kai jos detektyvas tyrėjas Endis Hamiltonas buvo nušalintas nuo pareigų dėl didžiai nederamo elgesio.

— Peržiūrėjau tavo asmeninę bylą, Lu, — pratarė Bjukenenas. Negeras ženklas. Ko jis siekė, knisdamasis jos byloje?

— Vienas iš pirmųjų tavo užduočių, kai dirbai detektyve konsteble. Prieš dešimt metų. Skarletė Reinsford. Ar ta pavardė tau ką nors sako?

— Žinoma, prisimenu. Tokie atvejai ilgam pasilieka atmintyje, ar ne?

— Ir gerai daro. Vykdydamas operaciją „Pentametras“, Specialusis skyrius atliko kratą viename Brajerstouno viešnamyje. Spėk, ką jį užtiko ten darbuojantis?

Lu spoksojo į viršininką. Juk negali būti, kad Skarletę? Tai koks nors užslėptas klausimas, atsakymas į kurį bus vienas iš daugybės liudytojų, apklaustų per visus šiuos dešimtį metų — galbūt kuri nors Skarletės bendraklasė arba sesuo?

Atsikrenkštusi Lu ryžosi parodyti drąsą ir pasirinkti neįmanomą atsakymą:

— Sakote, kad... Juk ne Skarletė?

— Vienintelė ir nepakartojama. Pati įsivaizduoji, koks pragaras užvirs, šiai žinia nutekėjus. Šiuo metu dirbama prie žiniasklaidos strategijos, bet juk man nereikia tau aiškinti, kad apie tai negalima nė prasitarti. Noriu, kad susisiektum su Specialiojo skyriaus detektyvu vyresniojo inspektoriumi Voterhauzu. Jis laukia tavo skambučio.

— Kaip ji laikosi? Ką pasakojo?

— Kol kas ne kažin ką. Bet, atrodo, laikosi pusėtinai. Gyvena ir kvėpuoja, o tai kur kas daugiau, nei kas nors tikėjosi.

— Kur ji dabar?

Bjukenenas nusišypsojo.

— Šiuo metu apgyvendinta Pažeidžiamų aukų prieglaudoje.

— Maniau, jas visas jau seniausiai panaikino.

— Techniškai, taip. Bet kažkokiu būdu įstengė vieną atidaryti Brajerstoune, tik dėl Skarletės. Ypatingas gydymas ir visa kita. Specialiojo skyriaus žmonės nežino, ką su ja daryti. Bet jeigu kam nors ją tektų apklausti, tai turėtų būti tu.

— Ar esate visiškai tikri, kad ten būtų Skarletė?

— Telefonu Klaivas Reinsfordas kažką vapėjo apie DNR tyrimus, bet, pasirodo, ji viršutinėje rankos dalyje turi randą; ganėtinai ryškų.

O taip, randas. Lu buvo jį pamiršusi, nors pati daugybę metų po pagrobimo ieškojo to rando ant kiekvienos Skarletės amžiaus merginos peties.

— O kaip jos šeima? Ar jiems pranešta?

— Nepatikėsi. Jos mama, tėtis ir sesė — atsimeni ją? — jie visi atostogauja. Šįkart Ispanijoje.

Informacinis pranešimas apie Ijeną Palmerį

5x5 Informacinis pranešimas

Data: 2013 kovo 11

Pareigūnas: policijos konstebelis 9921 EVANSAS

Tema: Tomas PALMERIS, gim. 1990-04-22, Ijenas PALMERIS, gim. 1993-04-19, Rajenas KOULMENAS, gim. 1990-01-12, Darenas KANINGEMAS, gim. 1976-11-12

Kategorija: B / 2 / 1

Automobilių patikra prie „Co-Op“ parduotuvės Ternsvud Pareido gatvėje. Darenas KANINGEMAS, sėdintis BMW visureigyje prie vairo; automobilis registruotas jo motinos

Saros KANINGEM (gim. 1952-02-14) vardu. KANINGE-MUI praeitą mėnesį atimtas vairuotojo pažymėjimas, bet jis teigė, kad jį vežiojo Tomas PALMERIS. Nepaisant stipraus kanapių kvapo salone, pačiame automobilyje kvaišalų nerasta. Transporto priemonė apmokestinta ir apdrausta. Pareikštas atitinkamas įspėjimas. Dar automobilyje sėdėjo Ijenas PALMERIS ir Rajenas KOULMENAS. Po patikros praėjus kelioms minutėms KANINGEMAS susikeitė vietomis su Tomu PALMERIU, ir pastarasis nuvairavo automobilį su visais trimis keleiviais.

5x5x5 Informacinis pranešimas

Data: 2013 rugsėjo 23

Pareigūnas: policijos konsteblis 9921 EVANSAS

Tema: Ijenas PALMERIS, gim. 1993-04-19, Rajenas KOULMENAS, gim. 1990-01-12

Kategorija: B / 4 / 1

Ijenas PALMERIS draugauja su Rajenu KOULMENU.

Manoma, kad KOULMENAS mokėsi kartu su vyresniuoju PALMERIO broliu Tomu, ir nuo to laiko bendrauja. (Išsiaiškinta Tomo PALMERIO gim. data: 1990-04-22)

SKARLETĖ — 2003 rugpjūčio 23, šeštadienis

18.32

Automobilis nejudėjo; burzgė variklis. Furgono gale vėl palikta viena, Skarletė girdėjo dideliu greičiu pro šalį užiančias mašinas ir spėjo, kad jie bus sustoję poilsio aikštelėje arba degalinėje. Atsidarė kažkurios furgono durelės, ir Skarletė sulaikiusi kvapą laukė, kol atsidarys ir šoninės. Žingsniai. Lauke čirškė cikadų choras; pasigirdo srovenimas; matyt, kuris nors vyriškių šlapinosi. Po minutės jis grįžo į automobilį, ir šis vėl pajudėjo *didindamas* greitį.

Reikėjo sušukti ar suklykti. Gal kas nors būtų išgirdęs.

Nikas buvo parodęs jai cikadą. Negyvą. Ji gulėjo ant saulės įkaitinto koklio restorano terasoje; turbūt atsitrenkė į stiklą ir užsimušė. Nikas laikė ją atkišęs delne, ir Skarletė suklikusi atšlijo. Tai buvo stambiausias kada nors jos matytas vabzdys didžiulėmis, bjauriai išsprogusiomis akimis, pilkšvai juodu kūną dengiančiu šarvu. Tik suvokusi, kad vabzdys tikrai negyvas, ji pasislinko arčiau ir akimirką žavėjosi jo sparnelių grakštumu stebėdamasi, kaip tokį didžiulį kūną ore išlaiko tokie plonyčiai, perregimi sparneliai. Ūmai Nikas kyštelėjo ranką jai į veidą piktai zvimbdamas, tarsi tas daiktas vis dar būtų gyvas, ir ji suklikusi atšoko, spausdama ranką prie krūtinės, o Nikas juokėsi.

— Kaip niekšiška! — sušuko Skarletė.

— Kokia tu juokinga, — atsakė Nikas. — Cikados nekanda. Tiesiog garsiai čirškia.

Jis praskyrė Skarletei ant peties kabantį krepšį, laikydamas maskatuojantį vabzdį už vienos kojos.

— Padovanosime tavo motinai, — pasiūlė. — Kaip manai, ar jai patiks?

— Nikai!

Numetęs vabzdį ant gatvės grindinio, Nikas nupurtė dulkeles

nuo delnų. Uždėjo abi rankas jai ant pečių, pakreipė galvą į šoną, tarsi vertindamas merginą.

— Ar pyksti ant manęs?

Kaipgi ji galėtų pykti?.. Ar galėtų kada nors supykti ant jo?

— Ne, — pasakė ir nusišypsojo.

O jis dviem krumpliais gnybtelėjo jai į skruostą, prisitraukė už smakro ir pabučiavo. Vakar vakarą jis pirmą kartą ją pabučiavo; buvo švelnu. Štai jiedu bučiuojasi lyg alkani; stipriai, savanau-diškai. Ir ji, ir jis.

Dabar Skarletei skaudu prisiminus.

— Nikai, — sušnibždėjo ji į purviną antklodę, dvokiančią alyva ir dar kažkuo, kažkokiu neįvardijamu blogiu.

Nikas nebuvo pirmas vaikinys, parodęs jai dėmesį.

Vieną dieną Markui Bredokui buvo liepta sėstis šalia Skarletės, nes ši plepėjo su Serise, tad ponias Rouden-Nouls sumanė jas perskirti. Ir bausmei pasirinko Marką Bredoką — šis buvo keistas, niekas jo nemėgo, ir mokytoja žinojo, kad susodinta su kuo nors kitu, berniuku ar mergaite, Skarletė neišjaustų viso nuobaudos griežtumo.

Ponios Rouden-Nouls keršto planas patyrė nesėkmę, nes, didelei Skarletės nuostabai, Markas Bredokas pasirodė esąs visai nieko. Priešingai paplitusiai nuomonei, jis nedvokė nešvarių kūnų, jo dantys nebuvo sugedę, o pro akinius į pasaulį žvelgė malonios žydros, viską pastebinčios akys. Bėda ta, kad įvyko priešingai — užuot ėmusi pavyzdį iš nepriekaištingo Marko elgesio, Skarletė pati vaikiną sugadino.

Pradėjo nuo to, kad jo sąsiuvinyje nupaisė pimpalą. Nurau-dęs Markas uždengė jį ranka, kol ponias Rouden-Nouls stovėjo nusigręžusi nugara, o paskui kilstelėjo puslapį, atversdamas švarų lapą. Ir tuomet, kai Skarletės jaudulys sutrikdžius vaikiną išgaravo ir ji vėl ėmė nuobodžiauti, šis ištiesė ranką ir jos sąsiuvinyje nupaisė papų porelę ir didžiulę šypseną po jais.

Skarletė nesusiturėjusi nusijuokė, bet išsyk susivaldė, nes staiga suvokė, kad nebenori būti persodinta kitur arba, dar blogiau, nusiųsta pas poną Kalageną.

Vėliau viskas išvirto į raštelius. Niekio dramatiška, tik trumpas susirašinėjimas dviejų žmonių, iki lemtingos akimirkos nesusipratusių, kad juos kažkas sieja.

Per kitą bendrą pamoką Skarletė pati pasirinko sėdėti kartu. Ji manė gausianti už tai velnių, ypač bijojo neišpasakytos Serisės rūstybės, bet, tiesą sakant, draugei kažkodėl susidarė įspūdis, kad ponia Rouden-Nouls susodino Skarletę su Bredoku iki pat trimestro galo, o pati Skarletė nesivargino aiškintis, kaip yra iš tikro. Galbūt Markas irgi panašiai galvojo, nes pirmajame raštelyje atsiprašė, kad Skarletei teko būti su juo susodintai. O ji nepaprieštaravo; dar nebuvo pasirengusi niekam pripažinti, net pati sau, kad, tiesą sakant, *norinti* sėdėti kartu su juo.

Nepaisant visų raštelių ir gniaužiamo kikenimo — kadangi, jos nuostabai, Markas buvo juokingas, protingas ir, pasirodo, anaip tol ne nuobodus, — Skarletė visgi kažkokiu fizinio osmoso būdu absorbavo šiek tiek Marko proto, kadangi metų gale sulaukė visai neprastų pažymių. Geriausių rezultatų. Bet kada turėtų.

Paskutinioji trimestro diena. Bendros pamokos su Marku Bredoku nėra, bet Skarletė įjunko leisti laiką bibliotekoje net ir pasibaigus egzaminams, kai niekas jau nebekartojo pamokų, kadangi vieną dieną, eidama pro biblioteką per pietų pertrauką, pastebėjo ten sėdintį Marką. Kur jau kur, bet čia jos tikrai niekas neieškos. Markas nustebo ją pamatęs, paskui atsigavęs iš netikėtumo prisėdo šalia, o kai Skarletė ėmė jam trukdyti, rašteliu išreiškė savo nusiskundimą.

Tad ji tiesiog sėdėjo ir stebėjo jį skaitant vadovėlį, kurio skaityti neprivalėjo. Stebėjo, kaip jis pastumia akinius aukščiau ant nosies, jiems smunkant, stebėjo, kaip viena ranka nuo akių

braukia užkritisius plaukus, kaip šie, sunkūs ir šilkiniai, vėl išslynusvyra. Rodėsi, Markas nė nesuvokia, kad ji spokso, nes, kitaip nei Skarletė, sugėbėdavo visiškai panirti į skaitomą knygą ir nematyti nieko aplink.

Bet jei Skarletė manė, kad Markas į ją nekreipia dėmesio, ji klydo. Paskutiniąją mokslų dieną, nuaidėjus skambučiui po pamokos — jos atveju, kūno kultūros, jam biologijos, — jis perdavė jai paskubomis brūkštelėtą raštelį. Jame buvo parašyta: *Pasimaty-sime rugsėjį*.

Jie vis dar vargu ar buvo bent kiek ilgiau tiesiogiai tarpusavyje pasišnekėję. Ir ne todėl, kad nebūtų galėję — nors bibliotekoje derėjo laikytis tylos, visi čia nuolat plepėjo neužsičiaupdami. Jiedu būtų galėję pasišnekėti prieš ar po pamokų, arba žaidimų aikštelėje, arba, tiesą sakant, bet kur. Tačiau rašteliai jau tapo judviejų savotiška tradicija, ir Skarletė nenorėjo pirmoji jos laužyti.

Aha, atrasė ji. Jos nuomone, čia ir buvo bėda. Markas rašė šaunius dalykus. Jos rašteliai jam būdavo tik trumpai brūkštelėtas atsakymas į kokį nors jo klausimą; jis rašė sumaniai, tarsi mesdamas iššūkį, net ir apie pačius aiškiausius dalykus. Ją stulbino Marko proto skvarbumas, jo gebėjimas rasti atsakymus į viską, nesipuikuojant ir garsiai apie tai nerėkiant, kaip kad Serisė.

Kai grįšime į mokyklą, kai ko tavęs prašysiu, — rašė jis kitame raštelyje.

Ko? — atrasė Skarletė, bet Markas jau stojosi, persimesdamas krepšį per petį, ir traukė prie durų.

Iš nevilties ji garsiai šūktelėjo:

— Markai!

Nuraudęs iš nuostabos, šis atsigrėžė. Skarletė pirmą kartą tiesiogiai kreipėsi į jį.

— Ko nori manęs paprašyti?

Bet jis tik nusišypsojo ir nususuko. Prasidėjo vasaros atostogos, ir rugpjūtį ji su tėvais bei sese Džiuljeta išvyko į Graikiją. O tuomet susipažino su Niku; Markas buvo užmirštas, išmestas iš galvos, tarsi nieko nebūtų jai reiškęs, visiškai nieko.

Dabar, gūždamasi furgono gale, vėl mąstė apie Marką; kaip jo ilgisi, kaip norėtų pamatyti jį čia šią akimirką ir kaip atiduotų viską, bet ką, kad galėtų paklausti, ko jis ketino jos prašyti. Ir jei Markas būtų norėjęs ją pakviesti į pasimatymą, ji būtų be abejonės sutikusi, nepaisydama to, ką pasakytų Serisė. Ir visai nesvarbu, kad tėvas buvo aiškiai pareiškęs, jog esanti pernelyg jauna draugauti su berniukais. Markas Bredokas norėjo pakviesti ją į pasimatymą. Dabar Skarletė tuo tikėjo. Kartu suvokė, kad niekada iš tikro nebesužinosianti. Ji niekuomet Marko nebepamatys.